

רע"פ 726/19 - דוד נחמן עמיאד נגד מדינת ישראל

בבית המשפט העליון

רע"פ 726/19

לפני: כבוד השופט ג' קרא

המבקש: דוד נחמן עמיאד

נגד

המשיבה: מדינת ישראל

בקשת רשות ערעור על פסק דינו של בית המשפט המחוזי בירושלים בתיק ע"פ 35694-08-18 מיום 26.12.2018 שניתן על ידי כב' השופטים ארנון דראל, ענת זינגר ואלכסנדר רון ובקשה לעיכוב ביצוע

בשם המבקש: עו"ד איתן להמן

החלטה

1. לפניי בקשת רשות ערעור על פסק דינו של בית המשפט המחוזי בירושלים (כב' השופטים א' דראל, ע' זינגר-א' רון) בע"פ 35694-08-18 מיום 26.12.2018 בגדרו נדחה ערעור המבקש על החלטת בית משפט השלום בירושלים (כב' השופט ש' הרבסט) בת"פ 43239-12-13 מיום 8.5.2017 ועל גזר דינו מיום 5.6.2018.

2. ביום 18.9.2016 הורשע המבקש על-פי הודאתו במסגרת הסדר טיעון (להלן: ההסדר) בעבירה של גרימת חבלה חמורה (לפי סעיף 333 לחוק העונשין, התשל"ז-1977) לאחר שהטיח את מרפקו בפניו של המתלונן בעת בילוי לילי בפאב בירושלים.

3. המבקש ביקש לחזור בו מהודאתו ונימק את בקשתו בכך היה שריו בלחץ נפשי בעת מסירתה וכי מאז החתימה על ההסדר, התייצב עד אשר מוכן להעיד לטובתו. ביום 8.5.2017 דחה בית משפט השלום את בקשת המבקש לחזור בו מהודאתו. בית המשפט עמד על כך שעובר להודאת המבקש התקיימו בתיק עשרים דיונים, ומשכך ההחלטה להודות לא התקבלה בחופזה, וכי הבקשה לחזרה מהודאה הוגשה כחודשיים לאחר מתן הכרעת הדין מטעמים של "טעות בכדאיות העסקה". עוד ציין בית המשפט, שהמבקש היה מיוצג כל העת וכי ההחמרה במצבו הבריאותי התרחשה רק לאחר החתימה על ההסדר.

4. ביום 5.6.2018 נגזר דינו של המבקש, אשר נמצא בלתי כשיר לביצוע עבודות שירות מפאת מצבו הבריאותי, והוטל עליו עונש מאסר בפועל למשך שלושה חודשים ויום אחד, בניכוי ימי מעצרו; מאסר מותנה; ופיצוי בסך 10,000 ש"ח למתלון.

5. ערעור המבקש לבית המשפט המחוזי נדחה על שני חלקיו. לעניין החזרה מן ההודאה, ציין בית המשפט שעניינו של המבקש אינו עומד בתנאים שנקבעו בחוק ובפסיקה, משאין מדובר במי שלא הבין את משמעות ההודאה או לא הסכים לה מרצון חופשי. באשר לגזר הדין נקבע כי בחירתו של בית משפט השלום להטיל על המבקש מאסר בפועל יחסית קצר היא ברורה מאליה מקום שהמבקש נמצא לא מתאים לביצוע עבודות שירות, ומשלא ניתן היה להסתפק בעונש קל יותר. לאחר עיון נוסף בחוות הדעת של הממונה על עבודות השירות, לא מצא בית המשפט להפנות את המבקש בשנית לממונה לקבלת חוות דעת נוספת. נקבע כי על המבקש להתייצב לריצוי עונשו ביום 24.2.2019.

המבקש ממאן להשלים עם פסק הדין, ומכאן הבקשה שלפניי, שהוגשה יחד עם בקשה לעיכוב ביצוע עונש המאסר.

6. לטענת המבקש, בקשתו מעוררת שאלה באשר לנסיבות בהן יש להתיר לנאשם לחזור בו מהודאתו, על אף ש"בית משפט העליון נתן החלטות ברורות בענין זה" וזאת לאור יישום לא אחיד של ההלכה בערכאות הדיוניות. לגופה של בקשה טען, כי הערכאות קמא שגו משלא התירו לו לחזור בו מהודאתו. נטען כי ריצוי מאסר בפועל במצבו מעורר שאלה אנושית-מצפונית ויגרום לאי-צדק. משכך, עותר המבקש לקבלת בקשתו לחזור בו מהודאתו ולהחזרת התיק להוכחות בבית משפט השלום, ולחלופין, להורות על ביטול רכיב המאסר בפועל.

7. לאחר עיון בבקשה על נספחיה הגעתי לכלל מסקנה כי דינה להידחות, משהיא לא מעלה שאלה משפטית או ציבורית בעלת חשיבות כללית שחורגת מעניינים של הצדדים (ר"ע 103/82 חניון חיפה בע"מ נ' מצתאור (הדר חיפה) בע"מ, פ"ד לב (3) 123 (1982)), ודחייתה לא תגרום לאי-צדק מהותי או לעיוות דין (רע"פ 6487/12 דביר נ' מדינת ישראל (15.7.2013)).

חרף האצטלה העקרונית אותה מנסה המבקש לשוות לבקשתו, בפועל, זו נוגעת לעניינו הפרטי גרידא, משנדחתה בקשתו לחזור בו מהודאתו. בניגוד לטענת המבקש, ההלכה לעניין חזרה מהודאה היא ברורה (ראו, מבין רבים, ע"פ 3371/17 כהן נ' מדינת ישראל, בפסקאות 15-16 (3.7.2018)). בעניינו הלכה זו יושמה כדבעי על-ידי הערכאות קמא.

8. באשר לעתירת המבקש לריצוי עונשו בדרך של עבודות שירות, ברי כי עסקינן, בפועל, בבקשה שנוגעת

לחומרת העונש, והלכה היא כי לא תינתן רשות ערעור בבקשה שעניינה חומרת העונש אלא במקרה של סטייה ניכרת ממדיניות הענישה המקובלת או הראויה (ראו, מבין רבים, רע"פ 761/19 זמנסקי גלזר נ' מדינת ישראל, בפסקה 7(30.1.2019)). עניינו של המבקש אינו עומד באמות מידה אלו.

9. סוף דבר, הבקשה לרשות ערעור נדחית, וממילא נדחית עמה הבקשה לעיכוב ביצוע עונש המאסר. המבקש יתייצב לריצוי עונשו ביום 24.2.2019, בהתאם להחלטת בית המשפט המחוזי.

ניתנה היום, כ"ה בשבט התשע"ט (31.1.2019).

ש ו פ ט